

[Augsburg], 5. Februar 1553

An Johannes Oporinus

UB Basel, Fr. Gr. I 11, fol. 171r-v.
Steinmann Nr. 668.

S. P. D. Te viuere et valere, Mi Oporine, gaudeo. Meum autem Isocratem, quem tantopere efflagitasti, per te mori, doleo. ac interitum et Isocratis et Demosthenis aequissimo animo paterer, nisi tuo impulsu in recognoscendo triplo plus laboris quam in conuertendo sumpsissem. Nunc et a Vascosano sum deceptus et irrisus, et quid aliud de te mihi pollicear, non video. ac valde miror chartas quas Isocratis excudendi causa anno superiore paraueras, tam facile in Mesopotamiam auolasse. Miror, quemlibet Italicum rumorem, qui cuiusmodi sint, non ignoras, a proposito te depellere. Miror te principio benigne polliceri, ac postea causas nescio quam graues praetexere. Nam qui status rerum tuarum esset, scisti vtique tum, cum Isocratem ad nondinas proximas te excusurum recepisti. Me suppeditare tibi pecuniam non posse sciusti. et vt possem, debere me non putarem, nisi forte satis non est me nullum ex laboribus meis fructum capere, nisi damnum etiam rei familiaris faciam. Haec quam aequa sint, tuum esto iudicium. Illud autem esse iustum, vt meos codices mihi restituas, quoniam excudere non vis tempore legitimo, omnes pronunciatus arbitror. Nam ego quidem spondere non possum, quando aut pax firma in Germania sit futura, aut messis nondinarum te locupletatura. Quòd si has mihi conditiones initiò proposuisses: non tam demens futurus ego fui, vt incerta spe et sumptus facerem et molestiss[imos] labores sustinerem: quorum ita me paenitet vt dicendo explicare non possim. Quam candide tecum egerim, quam constanter emolumenta non parua tuae amicitiae conseruandae causa contempserim: si non sensisti aut meministi, et ipse obliuiscar. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔάσομεν ἀχνύμενοί περ. Reliquum est, vt aut statim excudere incipias meas lucubrationes, et quamprimum absoluas pro fide tua et diligentia (Nec enim onerabunt domum tuam, tametsi ante autumnum absolutae fuerint) aut meos codices Doctori Cellario tradas, qui vel per alios isthic excudendos curabit, vel, si nemo apud vos volet, ad me remittet, vt priuatis meis vsibus inseruant, si quando me forte αἱ Σόλωνος ψῆφοι denuò in ludum coniecerint. Vale. Nonis Februarij Anno 1553.

Hiero[nymus] Wolfius T[uus].

S. Si forte eae literae, quos nuper per nobilem ab Eptingen qui Altkilchij habitat, ad te dedi, redditae non essent, de Isocrate Italico sic habeto: 1. habui hic vetustiss[imum] Isocratis codicem, sed longe deprauatiorem impressis. Dubito igitur quantum rumori isti tribuendum sit, praesertim quum et vaenierit, et typographo vaenierit, cui vaenales merces ex officio laudandae sunt. 2. vltra 4 aut 5 loca in toto Isocrate quem nos ad te misimus eiusmodi esse non puto, vt nobis magnopere sit vel de ipsius autoris αὐτογράφῳ laborandum. 3. Olim etiam 60 orationes Isocrati tributae sunt, sed falsò, autore Caecilio et Dionysio, quorum alter 28 alter 25 duntaxat γνησίους censuit. Testatur autem Plutarchus τὸ εἰς μαύσωλον ἐγκώμιον κατ’ αὐτὸν οὐ σώζεσθαι. 4. vt Venetus ille codex sit et correctissimus et auctior nostro: si vera editionis fama est, editum esse iam oportet, et breui huc perferetur. Dum igitur tu nostras lucubrationes excudes, annotandi τὴν πολύπλοκον ἀνάγνωσιν, et reliquas, si quae erunt, orationes conuertendi spatum dabitur. ἂν θεὸς ἐθέλῃ καὶ σὺ μὴ ἀντιπράττῃς.